

Mi kapitola 7.

[1] Běda mně! Jsem jako paběrky letní sklizně, jako paběrky po vinobraní. Není tu hrozen k snědku ani raný fík, po němž toužím. [2] Zbožný vymizel ze země, přímého mezi lidmi není. Všichni strojí vražedné úklady, jeden druhého do sítě loví. [3] Oběma rukama páchají zlo pro svůj prospěch, velmož i soudce úplatky vymáhají, mocný mluví, jak se mu zachce; a všechno zpěvracejí. [4] Nejlepší z nich je jak potměchuť, nejpoctivější jako plot z trní. Přichází den, který vyhlíželi tvoji proroci, den tvého navštívení; již nastává mezi nimi rozruch. [5] Nevěřte bližnímu, nespolehejte na přítele; před tou, jež uléhá po tvém boku, se stěz otevřít ústa. [6] Syn tupí otce, dcera povstává proti matce, snacha proti tchyni; každý má nepřátele ve vlastním domě. [7] Ale já budu vyhlížet k Hospodinu, čekat na Boha, který mě spasí. Můj Bůh mě vyslyší. [8] "Neraduj se nade mnou, má nepřítelkyně! Padla-li jsem, povstanu, sedím-li ve tmě, mým světlem je Hospodin. [9] Chci nést Hospodinův hrozný hněv, neboť jsem proti němu hřešila, dokud on neurovná můj spor a nezjedná mi právo. Vyvede mě na světlo a uzřím jeho spravedlnost. [10] Má nepřítelkyně to uvidí a pokryje ji hanba. To je ta, která mi říká: "Kde je Hospodin, tvůj Bůh?" Na vlastní oči ji spatřím, až bude pošlapána jak bláto na ulicích." [11] To bude den budování tvých zdí. Onoho dne se rozšíří tvé hranice. [12] Bude to den, kdy přijdou k tobě z Asýrie a egyptských měst, od Egypta až k řece Eufratu, od moře k moři, od hory k hoře. [13] Ale země bude zpustošena kvůli svým obyvatelům, pro ovoce jejich skutků. [14] Pas berlou svou svůj lid, ovce dědictví svého, ty, který sám jediný přebýváš v lesní divočině na Karmelu. Ať se pasou v Bášanu a Gileádu jako za dnů odvěkých, [15] jako za dnů, kdy jsi vycházel z egyptské země. Ukáží lidu podivuhodné věci. [16] Spatří to pronárody a zastydí se za všechno své siláctví. Přiloží ruku na ústa, uši jim ohluchnou. [17] Prach budou lízat jako had; jako zeměplazi polezou ve zmatku ze svých hradíšť. Se strachem se budou obracet k Hospodinu, našemu Bohu. Tebe se budou bát. [18] Kdo je Bůh jako ty, který snímá nepravost, promíjí nevěrnost pozůstatku svého dědictví! Nesetrvává ve svém hněvu, neboť si oblíbil milosrdenství. [19] Opět se nad námi slituje, rozšlape naše nepravosti. Do mořských hlubin vhodíš všechny jejich hříchy, [20] prokážeš věrnost Jákobovi, milosrdenství Abrahamovi, jak jsi za dnů pradávných přísahal našim otcům.